

Als meus amics i amigues de El Pont i El Penjoll

Volgueren matar-me,
diluir-me en una ombra,
imatge d'indecència,
volàtil gas.

Em digueren cadàver:
- Serà fàcil derruir el temple.
No gens de llum, ni pa, ni vent.

M'injectaren tot tipus
de metàl•liques mancances,
odis refregats
i queixalades de ferro,
paraules com presons.

Però estel petit,
-un púlsar d'emoció-
encara em bategava
l'illa a la deriva
però lliure.

Després, el seny
me'l desconstruïren:
ho intentaren
amb tota mena d'inclemències:
No cap tasca, ni contacte,
engrillonats els aires,
trot vençut,
pas barrat,
l'oblit del bell galop.

Però als ulls sagnants
un foc esbufegava.

Vingueren l'escarbat,
el talp, la papallona,
-senyals de fum-
els cants de la cornella.

En cambra inhòspita,
on la misèria és més oculta
no pogueren soterrar-me.
Cavall trencat,
però cavall:
de ment conscient pels altres
amics, solidaris animals:
llum dels mots,
poetes d'aire.